

Arrest

nr. 166 243 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 4 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 6 november 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 december 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 april 2015 dient de verzoeker, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19 *ter* waaruit blijkt dat hij om de bloed- of aanverwantschap te bewijzen een uittreksel van zijn geboorteakte heeft voorgelegd.

Op 1 oktober 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans

bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 6 november 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 3/04/2015 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene heeft de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond.

Krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht moet een buitenlandse akte, om erkend te worden, voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht. Betrokkene legt ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een geboorteakte voor waaruit blijkt dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd werd. De in Ghana opgestelde 'certified copy of entry in register of birth' werd opgesteld op 23.12.2011, meer dan 18 jaar na de geboorte van betrokkene. Bovendien werd dit document opgesteld op basis van loutere verklaringen.

Een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht. Uit informatie opgenomen in het administratief dossier blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de inhoud van dergelijke aktes (zie informatie van Home Office, Country information Report)

Bijgevolg kan de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet worden erkend.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De andere voorwaarden, gezien betrokkene de aanvraag deed overeenkomstig art.40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 werden niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag (met een correct bewijs van aanverwantschap) de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikel 40bis, § 2, *iuncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 27 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“4.1. De Dienst Vreemdelingenzaken weigert het verblijfsrecht aan de verzoeker om de volgende reden: “(…)”

4.2. Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op évidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tót het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een enorme impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoeker.

Daarentegen neemt het bestuur de ingrijpende beslissing zonder de nodige zorgvuldigheid en zonder afdoende motivering.

De motivering is niet in rechte en in feite evenredig met het belang van de beslissing voor de verzoeker.

Een rechtvaardige behandeling van de aanvraag van verzoeker zou inhouden dat het bestuur veel zorgvuldiger te werk gaat bij de toetsing aan de wettelijke voorwaarden, en dat de beslissing tot weigering afdoende wordt gemotiveerd.

4.3. Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt in zijn beslissing kortweg dat een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, niet aan de voorwaarden voldoet van artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht. De gemachtigde vermeldt echter niet waarom de akte niet aan de voorwaarden voldoet.

Artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht luidt als volgt:
“(…)”

Nergens blijkt evenwel uit de beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken concreet heeft onderzocht of de geboorteakte al dan niet geldig is volgens het toepasselijke recht, zijnde het Ghanese recht, en op basis waarvan ze als onecht wordt beschouwd.

Er wordt in de beslissing louter verwezen naar informatie opgenomen in het administratief dossier, waaruit zou blijken dat er geen geloof kan gehecht worden aan de inhoud van dergelijk aktes.

Dergelijke veralgemening motiveert geenszins op welke basis de concrete akte van de verzoeker niet zou voldoen aan de voorwaarden van het voornoemde artikel 27. Meer nog, uit de verwijzing blijkt niet dat er een werkelijk onderzoek werd gevoerd naar de vraag of de voorgelegde geboorteakte in concreto voldoet aan de voorwaarden die volgens het Ghanese recht nodig zijn voor de echtheid ervan.

De verzoeker kan uit de beslissing niet opmaken waarom de authenticiteit en de inhoud van zijn geboorteakte niet kan worden erkend. Er wordt immers niet aangegeven op grond waarvan de laattijdige registratie van de geboorteakte volgens Ghanees recht niet mogelijk zou zijn.

De beslissing is niet afdoende gemotiveerd en dient te worden vernietigd.

4.4. Bovendien is de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet zorgvuldig te werk gegaan bij het beoordelen van de akte.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Dit is in casu niet gebeurd. Nergens blijkt uit de beslissing dat de gemachtigde de geboorteakte heeft getoetst aan het toepasselijke recht. Het bestuur beperkt zich gemakshalve tot een verwijzing naar een administratief dossier.

De beslissing is niet met de nodige zorgvuldigheid genomen.

4.5. In eerdere arresten oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de beslissing tot weigering van een verblijfsmachtiging, gebaseerd op de ongeldigheid van een Ghanese geboorteakte, vernietigd diende te worden wegens schending van de motiveringsplicht of zorgvuldigheidsverplichting.

Zo stelde de Raad in arrest 134 847 van 10 december 2014 vast dat "de verwerende partij in de bestreden beslissing op geen enkele wijze blijkt geeft de rechtsgeldigheid van de geboorteakte te hebben onderzocht in het licht van de "voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid".

Ook bij huidige bestreden beslissing is dergelijk onderzoek niet gebeurd. Een algemene verwijzing naar administratieve informatie geeft geenszins blijk van dergelijk onderzoek.

Verder stelde de Raad in arrest 148 785 van 29 juni 2015 het volgende over het feit dat de geboorteakte laattijdig is geregistreerd en werd opgesteld op basis van loutere verklaringen:

"Dit betreft evenwel loutere feitelijke vaststellingen die door verweerder zijn gedaan, doch hieruit blijkt nog niet dat een werkelijk onderzoek werd doorgevoerd naar de vraag of de voorgelegde geboorteakte voldoet aan de voorwaarden die volgens het Ghanese recht nodig zijn voor de echtheid ervan. Verzoeker kan aldus worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of de voorgelegde akte overeenkomstig het toepasselijke recht, met name het Ghanese, een rechtsgeldige geboorteakte betreft. Dit ontbreken van ook maar het minste werkelijk onderzoek in dit verband noopt de Raad tot de vaststelling dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die volledig is gesteund op de weigering van erkenning van de buitenlandse geboorteakte, niet met de nodige zorgvuldigheid tot stand is gekomen."

Ook bij huidige bestreden beslissing heeft het bestuur nagelaten om dergelijk onderzoek te doen, en werd aldus het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Een algemene verwijzing naar administratieve informatie geeft geen blijk van een zorgvuldig onderzoek.

In arrest 152 246 van 10 september 2015 tenslotte stelt de Raad als volgt:

"De verwerende partij verwijst, zoals reeds gesteld, in de bestreden beslissing naar artikel 27 van het WIPR en stelt dat krachtens deze bepaling een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Daarop stelt zij dat een laattijdige geboorteregistratie niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 27 van het WIPR. Echter, zowel verzoeker als de Raad hebben er het raden naar hoe zij tot deze conclusie is gekomen en in het bijzonder of zij één en ander heeft al dan niet heeft getoetst aan het Ghanese recht

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals opgelegd in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet is derhalve aannemelijk gemaakt, zodat de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd."

Ook bij huidige bestreden beslissing heeft de verzoeker er het raden naar of zijn geboorteakte al dan niet is getoetst aan het Ghanese recht.

4.6. Het moge duidelijk zijn dat de verzoeker de zoon is van de heer S. A. (...), die een burger is van de Europese Unie en verblijft in België.

Zo leefde de heer S. A. (...) steeds zijn onderhoudsplicht na toen zijn zoon nog in Ghana verbleef, door middel van het overschrijven van geldsommen aan de moeder G. A. (...) (zie afschriften, stuk 9). Het is duidelijk dat de vader dit niet zou hebben gedaan als het niet zijn eigen kind betrof.

Het wordt niet betwist dat de verzoeker samenwoont met zijn vader. De verzoeker wordt onderhouden door zijn vader, en ontvangt zelf geen steun van het OCMW (zie attest, stuk 10).

Door het nemen van de bestreden beslissing schendt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (E.V.R.M.) en het artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

“(…)”

Artikel 7 van het Handvest bepaalt als volgt:

“(…)”

De verzoeker vormt effectief een gezin met zijn vader, en wordt door de bestreden beslissing gedwongen om het land te verlaten.

Nochtans kan geen enkele rechtvaardigheidsgrond voor de inmenging in casu weerhouden worden.

De beslissing schendt manifest het E.V.R.M. en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

4.7. Daarenboven is de geboorteakte op de meest uitgebreide wijze gelegaliseerd, met name door de Ghanese 'Judicial Service', op haar beurt gelegaliseerd door het Ghanese Ministerie voor Buitenlandse Zaken, op haar beurt gelegaliseerd door de Ghanese ambassade te Brussel.”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 40bis, §2 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel;
- artikel 27 wetboek van internationaal privaatrecht;
- artikel 8 EVRM;
- artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekende partij acht voormelde bepalingen geschonden doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing geen onderzoek heeft ingesteld overeenkomstig artikel 27 WIPR. Verzoekende partij heeft in het bijzonder kritiek op het feit dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft onderzocht of de geboorteakte al dan niet rechtsgeldig is naar Ghanese recht.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij heeft laten betekenen.

*De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:
“(…)”*

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft besloten tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

*Artikel 27 van het WIPR luidt als volgt:
“(…)”*

Verweerder laat gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vaststelde dat de laattijdige geboorteregistratie, dewelke bovendien gebaseerd is op loutere verklaringen, niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 27 WIPR.

Verzoekende partij voert echter aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing niet motiveert waarom de authenticiteit en de inhoud van zijn geboorteakte niet kan worden erkend. Verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten onrechte niet zou hebben onderzocht waarom de door haar overlegde geboorteakte niet geldig is volgens Ghanees recht.

Verweerder laat dienaangaande vooreerst gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een administratief rechtscollege is, dat opgericht is met toepassing van artikel 146 van de Grondwet.

Artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft, is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat betreft geschillen inzake politieke rechten, waarbij het de wetgever is toegelaten hiervan af te wijken (M. LEROY, Contentieux administratif, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

Te dezen is de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de overheid die bevoegd is tot het verlenen van verblijfsrecht van meer dan drie maanden. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Gelet op het betoog van de verzoekende partij dient erop gewezen te worden dat artikel 27 van het WIPR in fine bepaalt: “Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg (...)” Het is de rechtbank van eerste aanleg die aldus bevoegd is kennis te nemen van een vordering inzake de erkenning van een buitenlandse akte.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze gebaseerd is op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de geboorteakte niet in aanmerking neemt als een bewijs van bloedverwantschap tussen de verzoekende partij en dhr. S. A. (...) die zij als bloedverwant in neergaande lijn aanduidt, wegens de laattijdige registratie van deze akte en omdat het document zou

zijn opgesteld op basis van loutere verklaringen, waardoor de authenticiteit en de inhoud ervan niet zouden kunnen worden erkend, zodat de bloedband onvoldoende bewezen zou zijn.

Met andere woorden berust de motivering van de in casu bestreden beslissing onder meer op een beslissing tot het niet erkennen van een buitenlandse akte.

Verweerder laat dan ook gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rechtsmacht bezit om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van de beslissing tot niet-erkenning van de buitenlandse akte. Dit behoort immers tot de exclusieve bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg.

Zie in die zin:

“Met andere woorden berust de motivering van de bestreden beslissing onder meer op een beslissing tot het niet erkennen van een buitenlandse akte. De Raad heeft geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van de beslissing tot niet-erkenning van de buitenlandse akte zoals blijkt uit voorgaande bespreking. Dit behoort immers tot de exclusieve bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg. Derhalve dient de Raad vast te stellen zonder rechtsmacht te zijn in zoverre het betoog van de verzoekende partij gericht is tegen het niet erkennen van de geboorteakte.”(R.v.V. nr. 145.491 van 18 mei 2015).

En ook:

“Waar het eerste middel ertoe strekt de Raad te verzoeken uitspraak te doen over het al dan niet ten onrechte niet erkennen van de buitenlandse geboorteakte omwille van de laattijdige opstelling en het feit dat het werd opgesteld op basis van verklaringen, moet de Raad erop wijzen dat hij geen rechtsmacht heeft. In de mate dat het middel de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is dit, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie dat de geboorteakte van verzoekster in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 100.806; RvS 23 mei 2009, nr. 193.626).” (R.v.V. nr. 128 029 van 8 augustus 2014)

Terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat voormelde geboorteakte getoetst werd aan een toonaangevend rapport van Home Office UK Border Agency.

De bestreden beslissing stelt immer dat:

“Uit informatie opgenomen in het administratief dossier blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de inhoud van dergelijke aktes (zie informatie van Home Office, Country information Report)”.

Het GHANA Country of Origin information (COI) Report van 11 mei 2012 vermeldt nopens laattijdige geboorteregistraties het volgende:

“31.02 The US State Department Country Reciprocity Schedule for Ghana, on the subject of birth certificates, noted that: “The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence of relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required.”

Gelet op het feit dat het door verzoekende partij overlegde ‘certified copy of entry in register of birth’ geregistreerd werd op 23.12.2011, en dus meer dan 18 jaar na de geboorte van verzoekende partij, is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om vast te stellen dat verzoekende partij de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond.

Verweerder merkt voorts nog op dat verzoekende partij de motivering van de bestreden beslissing alsdat de geboorteregistratie louter gebaseerd is op verklaringen geenszins weerlegt.

Verzoekende partij slaagt er met haar kritiek niet in afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

In de mate verzoekende partij de aandacht vestigt op het gegeven dat de geboorteakte onder meer gelegaliseerd is door de Ghanese ambassade te Brussel, merkt verweerder op dat de dat door dergelijke legalisatie de echtheid van de handtekening, alsook de hoedanigheid van de ondertekende ambtenaar geverifieerd wordt. Er dient echter te worden beklemtoond, dat een legalisatie op generlei wijze een nazicht impliceert van de vorm, noch van de inhoud (juistheid van de vermelde feiten) van het attest van nationaliteit.

Dit blijkt ook uit de uitdrukkelijke vermeldingen op dit attest van legalisatie: "Deze legalisatie waarborgt de authenticiteit van de inhoud van het document niet."

Zie in die zin:

"In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde diende na te gaan of het door haar voorgelegde document werd gelegaliseerd, merkt de Raad op dat de legalisatie van de handtekening op voormelde geboorteregistratie slechts een controle betreft over de oorsprong van het document. Concreet wordt door een dergelijke legalisatie de echtheid van de handtekening, alsook de hoedanigheid van de ondertekende ambtenaar geverifieerd. Echter moet worden beklemtoond, dat een legalisatie op generlei wijze een nazicht impliceert van de vorm, noch van de inhoud (juistheid van de vermelde feiten) van het attest van geboorte." (R.v.V. nr. 142 744 van 3 april 2015)

Verzoekende partij voert tot slot aan dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, aangezien zij effectief een gezin vormt met haar vader en door de bestreden beslissing gedwongen wordt het land te verlaten. Verzoekende partij houdt nog voor dat geen enkele rechtvaardigingsgrond voor de inmenging kan worden weerhouden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"(...)"

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verweerder wijst er in eerste instantie op dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht werd vastgesteld dat verzoekende partij de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond.

Verzoekende partij kan derhalve geenszins ernstig voorhouden dat er sprake zou zijn van een beschermingswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM.

Ten overvloede, en voor zover uw Raad er anders over oordeelt, laat verweerder gelden dat, hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen verondersteld wordt, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003,

nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen kan gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, “er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden” (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-cce.be).

Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat dhr. A. S. (...), de referentiepersoon, steeds zijn onderhoudsplicht heeft nageleefd toen verzoekende partij nog in Ghana verbleef, dat verzoekende partij samenwoont met de referentiepersoon alsook dat zij op heden onderhouden wordt door de referentiepersoon.

Verweerder benadrukt dat verzoekende partij pas in 2015 haar vader zou hebben vervoegd en zij dus tot begin 2015 gescheiden heeft geleefd van haar vader.

De geldstortingen die in het verleden werden verricht, werden bovendien niet aan verzoekende partij gedaan (zoals verzoekende partij zelf ook bevestigt in haar verzoekschrift).

Verzoekende partij spreekt van een gezamenlijk adres sinds die periode, maar legt geen andere indicaties voor die een gezinsband kunnen aantonen. De loutere bewering van verzoekende partij alsdat zij op heden nog steeds onderhouden wordt door de referentiepersoon, doet hier geen afbreuk aan.

Verweerder laat bijgevolg gelden dat verzoekende partij geenszins heeft aangetoond dat de band die zij zou hebben met haar vader er één is die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Er is bijgevolg ook geen schending van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgplichtverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 40bis, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker niet voldoet "aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie" nu hij "de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende (heeft) aangetoond", waarbij genoegzaam wordt toegelicht dat de authenticiteit en de inhoud van de door hem voorgelegde geboorteakte niet kan worden erkend, met name omdat de geboorte laattijdig geregistreerd werd en louter gebaseerd is op verklaringen, en dus niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 27 van het WIPR. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing niet vermeldt waarom de geboorteakte niet aan de voorwaarden van artikel 27 van het WIPR voldoet. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Voorts wordt er op gewezen dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.2.1. In zoverre de verzoeker kritiek uit op het onderzoek en de motivering inzake het niet erkennen van de door hem voorgelegde geboorteakte, wordt er op gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een administratief rechtscollege is dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet en dat hij ingevolge de juridische metafysica van de artikelen 144 en 145 van de Grondwet geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen die betrekking hebben op politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toegewezen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft, is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid

wat betreft geschillen inzake politieke rechten, waarbij het de wetgever is toegelaten hiervan af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

Artikel 27 van het WIPR, dat de erkenning en uitvoerbare kracht van buitenlandse authentieke akten in België regelt, luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

In casu is de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bevoegd tot het erkennen van een verblijf van meer dan drie maanden als familielid in neergaande lijn van een Belgische onderdaan. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR bepaalt dat *“(i)ngeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep (kan) worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg (...)”*. Hieruit blijkt dat het de rechtbank van eerste aanleg is die aldus bevoegd is kennis te nemen van een vordering inzake de erkenning van een buitenlandse akte.

Te dezen is de motivering van de bestreden beslissing duidelijk gebaseerd op het feit dat de door de verzoeker voorgelegde geboorteakte niet in aanmerking wordt genomen als een bewijs van bloedverwantschap tussen de verzoeker en de referentiepersoon wegens de laattijdige registratie van deze akte, met name meer dan achttien jaar na de geboorte van de verzoeker, en omdat het document werd opgesteld op basis van loutere verklaringen, waardoor de authenticiteit en de inhoud ervan niet kan worden erkend, zodat de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende werd aangetoond.

Bijgevolg berust de motivering van de bestreden beslissing (onder meer) op een beslissing tot het niet erkennen van een buitenlandse akte. Zoals blijkt uit voorgaande bespreking heeft de Raad geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van de beslissing tot niet-erkenning van de buitenlandse akte. Dit behoort immers tot de exclusieve bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg. Derhalve dient de Raad vast te stellen zonder rechtsmacht te zijn in zoverre het betoog van de verzoeker gericht is tegen het niet erkennen van de door hem voorgelegde geboorteakte.

Waar de verzoeker nog verwijst naar de arresten met nrs. 134 847, 148 785 en 152 246 van respectievelijk 10 december 2014, 29 juni 2015 en 10 september 2015 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Met zijn betoog maakt de verzoeker de schending van artikel 40bis, § 2, *iuncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 27 van het WIPR, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

2.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Te dezen wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoeker de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon, met name zijn vader, onvoldoende heeft aangetoond, nu hij hiervoor enkel een buitenlandse geboorteakte heeft voorgelegd waarvan de authenticiteit en de inhoud niet kan worden erkend. Gelet op wat hierboven, onder punt 2.3.2.1., wordt gesteld en gelet op het feit dat de verzoeker niet aantoonde dat de rechtbank van eerste aanleg een beroep tegen deze weigeringsbeslissing zou hebben ingewilligd, toont de verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Daarenboven – en ten overvloede – wordt er op gewezen dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, dit evenwel anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Te dezen toont de verzoeker, die meerderjarig is en slechts gewag maakt van overschrijvingen van geldsommen door zijn voorgehouden vader aan zijn moeder, geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan tussen hemzelf en zijn voorgehouden vader. Dergelijke elementen blijken evenmin uit de stukken van het administratief dossier. Bijgevolg toont de verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Nog ten overvloede wordt er op gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoeker en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van

immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Zo er al sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog laat de verzoeker *in casu* evenwel na om (concrete) hinderpalen aan te voeren voor het leiden van dit gezinsleven elders.

Een ander belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, nr. 40447/98, Mitchell v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 22 juni 1999, nr. 27663/95, Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39). Gelet op het illegaal verblijf van de verzoeker, die zelfs niet voorhoudt, laat staan aantoon, ooit legaal in België verbleven te hebben, blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn voorgehouden gezinsleven met zijn vader. Bovendien en nogmaals in de mate dat er al zou worden aangenomen dat er sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, blijkt uit alle voorliggende gegevens ontegensprekelijk dat de verzoeker wist (of behoorde te weten) dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was.

Gelet op het voorgaande toont de verzoeker geen disproportionaliteit aan tussen zijn persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn voorgehouden gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3.2.3. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

2.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet (op ontvankelijke wijze) aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN